

VRAGEN-AVOND

7 juli 1972

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar en verwachten dan ook van u, dat over alles wat gebracht zal worden zelf na zult denken. Het is vandaag de vijfde vrijdag in de maand en dus is het vandaag:

VRAGEN-AVOND

Ik zou maar meteen met de schriftelijke binnengekomen vragen willen beginnen.

Vraag: Wat is roeping?

Antwoord: Roeping is over het algemeen - en nu moet u niet boos worden wanneer ik de waarheid zeg - een illusie van belangrikheid, verbonden aan een geloof. Iemand kan zich bv. geroepen gevoelen om arts te zijn, maar dan speelt het aanzien van een arts, de functie die deze in de maatschappij heeft, de belangrikheid voor anderen, toch evenzeer een rol, als de behoefte anderen te helpen en te genezen. Priesterroepingen e.d. behoren eveneens gemeenlijk in hetzelfde kader thuis. Ook hier de attractie van het meer zijn dan een ander en mogelijk ook het dichter bij God te staan dan een ander. Men zegt in dergelijke gevallen dat men een roeping heeft maar zoals u weet, zijn vele geroepen en slechts weinigen uitverkoren. Werkelijke roeping is het gevoel van onverbreekelijke verbondenheid met de mensheid en eventueel met God, dit binnen het kader van b.v. een bepaalde taak of wijze van optreden. Maar zelfs in de beste en meest zuivere gevallen speelt het eigen ik en de poging de belangrikheid, of eeuwigheid van het ik, middels de roeping te bevestigen, een rol. Is dit voldoende?

Vraag: Kunt u iets vertellen over de verschillende voertuigen?

Antwoord: Iets, mits u zich realiseert, dat voor de werkelijk geestelijke voertuigen moeilijk vergelijkingen gemaakt kunnen worden op grond van materiële referentiewaarden en kennis.

Een mens heeft een levenslichaam, dat omschreven kan worden als een hoeveelheid energie die correspondeert met biologische impulsen die weer vergelijkbaar zijn met zeer zwakke elektrische impulsen.

Dan is er een astraal lichaam dat het beste kan worden omschreven als fijnstoffelijk, daar hierbij niet-gebonden kleinste deeltjes een rol spelen. Hun samenhang wordt bepaald door gedachtenpatronen. Het geheel kan zich los bewegen van het normale lichaam, ook in de stoffelijke wereld en kan zich onder omstandigheden zelfs verdichten en manifesteren - iemands z.g. dubbel wordt dan op een andere plaats, dan waar hij zich bevindt, kenbaar.

Dan hebben wij hier boven meer geestelijke voertuigen. Hiervan kun je zeggen dat zij over het algemeen vergelijkbaar zijn met een hoeveelheid energie, die in wezen amorf is, maar in vorm gehouden wordt door het Ik, dat erin zetelt. Bewustzijn wordt uitgedrukt middels verschillen in potentiaal, die binnen het krachtveld - voertuig zelf optreden. Verder kan nog worden opgemerkt dat bij deze voertuigen de communicatie bepaald wordt door de mogelijkheid in zichzelf de diepste impulsen van anderen over te nemen. Alleen voor de hoogste geestelijke voertuigen geldt dit laatste niet. Daar kan gezegd worden dat het Ik kan voortbestaan en zichzelf kan blijven beseffen, zonder daarbij een exacte begrenzing tussen Ik en niet-ik in stand te houden, zodat het Ik langzaam maar zeker vervloeit in de totaliteit, maar zichzelf toch als Ik-heid blijft kennen.

Indien u verdere informatie wenst, kunt u deze preciseren, dan zal ik daarop nog verder ingaan.

Vraag: Is het mogelijk dat een medium hier op aarde contact opneemt met wezens van andere planeten?

Antwoord: Indien u het woord medium hier in de spiritistische zin van het woord gebruikt: neen. Realiseer u echter dat telepathische contacten over grote afstand mogelijk zijn, waarvoor ook op aarde bewijzen geleverd zijn. Bedenk verder dat dergelijke contacten, mits de ontvanger in halfslaap, somnabuleslaap e.d. verkeert, een redelijk perfecte weergave van een gezonden boodschap tot stand kunnen brengen, waarbij zelfs talen kunnen worden gebruikt die de ontvanger in waakbewuste toestand niet voldoende beheerst. Theoretisch en uitgaande van invloed van hen, die geschoolde telepaten zijn, is het mogelijk dat wezens van een andere planeet, een ander hemellichaam zich in verbinding stellen met iemand op aarde.

Indien interstellair contact wordt bedoeld, zal degene die zendt over zeer grote energieën moeten beschikken en zal werkelijke harmonie, afgestemdheid tussen ontvanger en zender noodzakelijk zijn. Resonantie tussen zender en ontvanger is overigens altijd een voorwaarde voor dergelijke contacten. Bovendien dient men zich te realiseren dat, indien men een dergelijk contact met de mensen middels een medium op wil bouwen, er ook een responsemogelijkheid ingebouwd moet worden in het contact. Dit betekent dat niet alleen maar de eigen impulsen voldoende sterk moeten zijn, maar dat men bovendien nog een mogelijkheid moet vinden om waarschijnlijk middels de kracht waarmee men het medium zelf benadert en impulsen daaraan overdraagt, impressies van dit medium, bv. van zintuigelijke aard, over te nemen en zelf te verwerken.

Aan dit laatste zijn nogal bezwaren verbonden. De achtergronden van iemand die op een andere planeet leeft en nimmer de aarde maar betreden heeft, zal zoveel verschillen van die van aardbewoners, dat het zeer moeilijk zal zijn tot meer exacte uitspraken te komen. Vergelijkbaarheden zullen vaak ontbreken over verkeerd begrepen worden, terwijl het zelfs mogelijk is, dat tel- en cijfersystemen, zoals die op aarde bestaan, op een andere planeet zo geheel anders gehanteerd worden, dat zelfs het overbrengen van getallen op zeer grote moeilijkheden kan stuiten. De taal brengt eveneens moeilijkheden. Indien je alleen maar gedachten uitzendt, zodat dezen in feite door het medium aan de hand van eigen inhoud in woorden vertaald moeten worden - iets wat wij vaak doen - ben je gebonden aan de inhouden van bewustzijn en onderbewustzijn bij het medium. De telepaat kan zijn gedachten als beelden uitzenden en daarmee een algemeen begrijpelijke taal hanteren, maar hij is voor de weergave daarvan in woorden gebonden aan de persoon die ontvangt. Indien deze persoon antwoorden en vragen van anderen moet terugzenden, herhaalt zich de moeilijkheid, daar bij een overdracht in beelden ook de oorspronkelijke zender alles weer in zijn eigen termen zal moeten omzetten. Vooral bij meer omvattende contacten is er dus een grote kans op vervalsing van boodschap en antwoord door verkeerd verstaan.

Vooraf wanneer men gebruik maakt van een medium, dat dus zelf niet bewust dergelijke contacten op kan nemen, is ook het volgende nog van belang:

Het is mogelijk telepathische impulsen door bepaalde middelen te versterken. Op aarde heeft men dit eens gedaan door bollen en piramiden, gemaakt van onzuiver glas, waarin nogal wat zilver was versmolten. Elders zal men dergelijke middelen ongetwijfeld ook kennen, zeker wanneer men in staat is contact met uw wereld op te nemen. Wij moeten dan echter rekening houden met het feit dat dergelijke middelen, versterkers, machines, hun eigen beperkingen kennen en dezen bij gebruik overdragen aan de gebruikers. Hierdoor kan dus een beperking van de mogelijkheid om ideeën en beelden over te dragen ontstaan. Wanneer denkbeelden moeten worden gezonden over grote afstanden met behulp van deze middelen en gericht aan een medium, zo ben ik ervan overtuigd dat de werkelijke inhoud van een boodschap nog niet voor 50% zuiver overkomt. Voor een perfect contact met een medium op aarde zou men in dat geval zich bv. moeten bevinden in een omloopbaan juist aan de buitenste grenzen van de atmosfeer. Signalen van redelijke betrouwbaarheid, bovendien een mogelijkheid tot response inhoudende, zouden zelfs in de beste situatie gezonden moeten worden van een afstand die niet groter is dan die tussen aarde en Saturnus.

Bij grotere afstanden ontstaan bij het gebruik van versterkers neveneffecten, die slechts door een zeer nauwkeurige afstemming enigszins onderdrukt kunnen worden; een mogelijkheid die ik bij het gebruik van een medium niet aanwezig acht. Gezien het voorgaande ben ik van mening dat alle contacten of z.g. contacten met buitenaardse wezens, waarbij mediums een rol spelen, met grote voorzichtigheid moeten worden benaderd, terwijl men er bovendien rekening mee dient te houden dat maar zelden een werkelijk volledige weergave van een uitgezonden boodschap mogelijk zal zijn, terwijl bij de buitenaardse wezens eveneens misverstanden t.a.v. de menselijke commentaren en reacties eveneens denkbaar is.

Vraag: Gelden de door u gestelde afstanden ook voor zuiver telepathische contacten zonder versterking?

Antwoord: In een contact tussen twee geheel afgestemde telepaten geldt afstand als nul. Wat onder meer betekent, dat zelfs bij een stoffelijke afstand van rond bv. 10 lichtjaren tussen de telepaten, in dit geval een directe contactmogelijkheid zonder vertragingen ontstaat. Dit is echter alleen mogelijk wanneer beide stations geheel bewust en geheel afgestemd zijn, terwijl zij in staat zijn alle bijkomende invloeden en storingen uit te sluiten. Wanneer echter gesproken wordt over een medium, zo moeten wij aannemen, niet te maken te hebben met een bewust afgestemd en zendend station. Vandaar mijn antwoord in eerste instantie.

Vraag: Er is dus geen vergelijking mogelijk tussen de telepathische uitstraling en stoffelijke stralingen?

Antwoord: Indien je dit met alle geweld wilt doen en daarbij enige onzuiverheden op de koop toe wilt nemen, kun je zeggen: De telepathische uitstraling is een modulatie van geestelijke aard, zich uitwerkende als een trilling in de levenskracht. De trilling slaat daarbij alle gebieden over waarin de levenskracht niet aanwezig is, zonder dat dit energie- of tijdsverlies hoeft te betekenen. Vergelijkbaar dus met radiozendingen, waarbij de z.g. ether is vervangen door levenskracht. Bij bewuste contacten tussen afgestemde stations echter wordt gebruik gemaakt van zodanig nauwkeurige en intricate gedachtenpatronen, dat praktisch niets op de uitgezonden kracht kan responderen dan het gekozen station van ontvangst. Richtstraling van radio behoudt eveneens alle energie. Geestelijk wordt echter ook alle tijd-ruimte overbrugd. In het gestelde geval - eerste vraag hierover - werd een medium gesteld als ontvanger, iemand die dus niet zelf zendt of zich af kan stellen, maar slechts responsief kan zijn t.a.v. inkomende werkingen. De kracht en het contact worden dus geheel door de zender opgebracht, wat grote energie vergt. Selectie is niet geheel mogelijk, doch slechts bij benadering, waardoor energieverlies en zelfs soms een vertraging in tijd kan ontstaan. Ik herinner eraan dat voor dergelijke zendingen, indien men reacties wenst, bovendien een soort draaggolf gezonden dient te worden, die ook buiten de gezonden boodschap om, in standgehouden moet worden.

Gezien de grote en langdurige inspanningen die dit vergt lijkt het mij voor bijna alle wezens noodzakelijk gebruik te maken van stoffelijke hulpmiddelen, zogenaamde versterkers. Maar wanneer je die gebruikt ontstaat weer een z.g. lek naar de astrale wereld, zodat een deel van de uitgezonden kracht wordt omgezet in vormen in de astrale wereld en niet de ontvanger bereikt. Dit weglekken van energieën blijkt toe te nemen naarmate het aantal gebieden, waarop wordt ingewerkt toeneemt, of het aantal gebieden van levenskracht die beroerd worden groter wordt. Dit was voor mij een reden om voor het gebruik van dergelijke versterkers in contact met een niet geheel afgesteld station een beperking in ruimte te stellen.

Nogmaals: Wanneer gewerkt moet worden met een ontvanger die niet geheel is afgesteld en niet bewust mee kan werken, zo zal men voor een redelijk resultaat - bij gebruik van versterkers - zich in feite in omloop moeten bevinden aan de rand van de atmosfeer en, als het even mogelijk is zal men zoals bepaalde satellieten in feite een snelheid moeten kiezen, waardoor men in feite stil staat ongeveer boven de plaats waarmee men contact zoekt.

Vraag: Speelt bij telepathie de tijdsfactor een rol?

Antwoord: Dit kan het geval zijn. Er zijn zelfs gevallen bekend van zowel sterk vertraagde als versnelde overdracht.

Er zijn ons zelfs gevallen bekend waarbij een boodschap tussen mensen in feite volgens uw tijd ontvangen werd, vóór deze bewust verzonden was. Zoals er gevallen zijn dat een boodschap eerst dagen of maanden na de uitzending ervan ontvangen werd. In deze gevallen wordt de gedachte a.h.w. uitgezonden in een gesloten geheel - men zou kunnen zeggen een soort capsule - die in het tijdloze bestaat en eerst actief wordt wanneer er sprake is van een ontvankelijkheid bij de ontvanger voor deze boodschap. Het tijdloze is overal en altijd aanwezig. Wij bewegen ons daarin, terwijl wij onze beweging daarin registreren als tijd. Maar het geheel is nogal ingewikkeld en vereist in feite een meerdimensionaal denken wil men het geheel begrijpen.

Vraag: Is contact vanuit de sferen wel mogelijk?

Antwoord: Ja. Onder ongeveer dezelfde condities als omschreven voor contacten vanuit uw wereld. Dit betekent dat een afstemming aanwezig dient te zijn plus een reeks van gemeenschappelijke referentiewaarden, zodat de boodschappen ook inderdaad in begrippen vertaald kunnen worden. Dit betekent dat een geest dus niet zo en zonder meer contact op kan nemen met een wezen dat nog leeft op een andere planeet dan die waarop de geest in de stof leefde. Is echter de ander overgegaan, dan behoort hij mogelijk tot een sfeer waarin zijn beleven overeenkomt met de sfeer waarin wij beleven en ervaren. In dat geval hebben wij door onze toestand een zekere afgestemdheid plus een reeks referentiewaarden waarop wij verdere vergelijkingen op kunnen bouwen, zodat mededeling en wederkerig contact mogelijk worden.

Vraag: Er is dan dus geen taal nodig?

Antwoord: De taal van de geest is in feite een compleet beeld, dat wordt uitgezonden. Zodat je als het ware schilderijen uitzendt, waar de ontvanger dan gehele romans uit afleest.

Vraag: Is uw uitleg ook van toepassing op de belevingen van de heer Adamski?

Antwoord: Voor een deel van de belevenissen van de heer Adamski ben ik geneigd te stellen dat zij volledig imaginair waren, terwijl een groot deel van zijn niet juiste verklaringen werden afgedwongen door anderen. Mogelijk vindt u het een oneerbiedige vergelijking, maar Lou werd ook God, omdat anderen hem vroegen of hij dit niet was. Dit effect heeft in het gehele optreden van Adamski ongetwijfeld een zeer grote rol gespeeld. Een deel van de belevenissen die hij heeft doorgemaakt en vertelt, maken echter duidelijk de indruk voor hem werkelijk belevingen te zijn, waarbij echter telepathische en suggestieve invloeden een grote rol hebben gespeeld.

Men dient dus aan te nemen, dat Adamski werkelijk bepaalde contacten heeft gehad. Het is mogelijk maar lang niet zeker dat dezen op aarde plaats hebben gevonden, daar de mogelijkheid niet te verwerpen is, dat men hem suggereerde dat deze ontmoetingen in den vles en op aarde plaats vonden. Zeker is echter dat een deel van de verhalen die hij vertelde in zijn glorie dagen, niets te maken had met een werkelijk contact met andere werelden en eerder thuis horen in sciencefiction, terwijl de wijze van uitdrukking en de gegeven nadruk wijzen in de richting van een onstuitbaar verlangen het eigen ik te verheerlijken.

Vraag: Zoals u het stelt zegt u, dat de mogelijkheid bestaat. Maar meent u dat het wel voorkomt?

Antwoord: Indien u daarmee wilt vragen of wezens van andere werelden ooit op uw wereld geland zijn, zo kan ik slechts antwoorden dat dit reeds vele malen is gebeurd. Maar het is ons ook bekend, dat deze vreemde wezens zich slechts in zeer weinige gevallen aan mensen in hun werkelijke vorm hebben laten zien. De enige gevallen in de laatste tijd, waarbij ik er zeker van ben dat deze wezens uit de ruimte contact hadden met mensen en er zelfs enige tijd tussen geleefd hebben, staan in verband met een ras uit Centauri, dat zodanig menselijk van uiterlijk is, dat het zich met zeer geringe middelen als mens kan vermommen, zij het een mens van wat oriëntaals uiterlijk. Wat de verdere contacten betreft: zij zijn mogelijk, maar ik kan u geen definitieve uitspraak geven omtrent de waarheid en waarde van bepaalde gepretendeerde of schijnbaar werkelijke contacten langs telepathische weg.

Vraag: Voelt men drie etmalen na overlijden bij crematie nog verbrandingspijnen?

Antwoord: Dat ligt er maar aan. Een oom van mij had een pet. Tenminste hij vond dit een pet. Het was een van zijn meest geliefde hoofddeksels. Mijn tante vond het een vettig vod en wierp het op een gegeven ogenblik eenvoudig in de kachel. Oom had het dus op dat ogenblik niet op. Toen oom echter zijn vingers naar het vod uitstreekte met het denkbeeld: ik red mijn pet, verbrandde hij zijn vingers. U vraagt zich af, wat dit verhaal nu met uw vraag te maken heeft? Eenvoudig: wanneer ik beseft dat het stoflichaam niets meer met het werkelijke leven, het ware ik te maken heeft, zo kan men het rustig zelfs enige minuten na de overgang verbranden. Daar bemerk je dan toch niets van. Maar als je na drie dagen nog steeds niet tot de conclusie gekomen bent, dat je werkelijk dood bent en met dit lichaam niets meer te maken hebt, denk je, wanneer het in de oven wordt geschoven: daar gaat mijn kostelijke lichaam. En hebt het gevoel dat je verbrandt.

Vraag: Kunt u iets zeggen over het landschap, dus hoe bodem, bomen, bloemen, bergen e.d. er uitzien enkele dagen na het overlijden? Zijn zon en maan te zien? Hoe is het licht?

Antwoord: Indien ik ooit een vraag heb gehoord, waarop slechts een zeer subjectief antwoord mogelijk is, zo is het deze wel.

Wanneer ik denk dat ik zie als geest, zie ik. M.a.w.: het is mijn eigen denken, mijn eigen belangstelling, mijn geloof in de aanwezigheid van bepaalde zaken waardoor ik deze kan zien. Iemand, die overgaat en een bepaald landschap in gedachten heeft, goed kent, kan dit landschap zien en betreden, precies zoals het op aarde was. Slechts langzaam, omdat zijn aandacht niet in de eerste plaats gericht is op de zaken die hij zich onvolledig herinnert, zal hij beseffen dat er toch verschillen zijn. Wanneer zo iemand zich gelukkig voelt, zijn die verschillen meestal ook ten goede.

Wanneer iemand overgaat en niet weet wat er met hem aan de hand is, verkeert hij in wat wij de nevel of het schaduwland noemen. Dit betekent dat alles voor hem donker is, dat er geen sprake is van landschappen en vormen. Want men zoekt niet naar iets, wat in het Ik leeft, men houdt zich niet met zichzelf bezig, maar zoekt herkenningpunten die buiten het Ik zouden moeten bestaan. De enige vormen die hier ervaren worden zijn contacten met de geest, die met je harmonisch is of contact met je op wil nemen. Dezen worden dan vaak als gestalten gezien en vaak proberen zij zich zelfs in een bepaalde gestalte te tonen, om zo eenvoudiger aanvaard te worden. Het spijt mij dat onze vriend Henri hier niet is, want die pleegt een roerend verhaal op te hangen over een geest die hij wilde helpen, maar die alleen maar engelen wilde aanvaarden. Zodat onze vriend zich in soepjurk met vleugels heeft moeten tonen. Iet wat hij plichtsgetrouw heeft gedaan, maar wat hem kennelijk desondanks nogal steekt.

U vraagt verder: Hoe zie je het licht? Hoe ziet u licht? Hoe weet u dat er licht is? Doordat u de dingen rond u kunt zien. Het geestelijke licht is voor ons, zeker kort na de overgang, niet iets wat wij zien - zo min als je in de zon kunt kijken, of dit bij voorkeur zult doen. Het is eerder iets waardoor wij zien. Het is een kracht, waardoor voor ons alles duidelijk wordt en waardoor wij ons gelukkig kunnen voelen.

Vraag: Maar wanneer je over zomerland praat in aardse termen, is het dan niet logisch dat je over een zonbeschenen landschap spreekt?

Antwoord: Het is ook wel 'zonovergoten' wanneer u dit beschouwt als een weergave van een gevoelssfeer en niet van een feitelijke vaststelling. Het betekent dus niet dat je een zon hoeft te zien. De algemene indruk zal er volgens mij vaak eerder een zijn van licht, dat overal is en vanuit alles straalt zonder dat een bepaalde bron kenbaar is. Maar voor een mens is de associatie onvermijdelijk dat een dergelijk helder en aangenaam licht overal alleen van de zon voort kan komen en dus spreekt men inderdaad vaak over zonlicht.

Wat betreft de beschrijvingen van het landschap: Wanneer ik herinneringen heb aan een rustiek boerenslootje, en een vriend aan een Hochalm in Tirol, terwijl een derde aan Scheveningen vaste herinneringen heeft, zo kunnen wij tezamen onze wereld beleven.

Alleen is de kans dan groot dat wij tezamen op een alm zitten, aan de rand waarvan een boerenslootje is, terwijl wij neerkijken op mensen die in de Noordzee baden. Want zo zijn onze herinneringen. Wij voegen die tezamen, projecteren a.h.w. onze herinneringen ook voor anderen, terwijl de anderen ook ons in hun herinneringen laten delen. Wat ontstaat is een soort fantasmagorisch landschap, dat voor ons wel reëel is en betreden worden kan, maar dat steeds weer wisselen zal in samenstelling en inhoud, wanneer ons besef verandert, of onze contacten met een van degenen die met ons in deze wereld vertoeven verbroken wordt.

Vraag: Past die wereld zich aan, houdt men er mode op na?

Antwoord: Neen. Mode houden wij er niet op na, ofschoon degenen van ons die zich met de aarde bezighouden, met enige verwondering moeten constateren, dat de mens eens begonnen is zich te bedekken voor bescherming, terwijl de hedendaagse mens zich kennelijk reeds zo beschermd voelt dat hij steeds meer tracht te onthullen. Dit zijn zaken die onze vrouwelijke collega's niet deren. De meesten van ons kennen geen vormen en gewaden meer. Indien er echter een noodzaak is een vorm aan te nemen, dan kiezen wij meestal de mode van onze laatste incarnatie, of - wanneer wij aan de verwachtingen van de mensen tegemoet willen komen en duidelijk willen maken dat wij gelukkig zijn - ook wel de bekende witte jurk met gouden of zilveren ceintuur en boordsels. Vele mensen denken dan aan een goede geest als een engel.

Nu zijn wij natuurlijk geen klassieke engelen. Wij zijn zelfs nooit engelen geweest en dat is maar goed ook, want engelen kennen de werkelijke zaligheid niet. Maar wanneer je een mens duidelijk wilt maken, dat je woont in het Licht, dan zul je je in vele gevallen moeten tonen in een gewaad en gedaante die overeenstemmen met hun voorstelling van lichtende geesten. Om nog een voorbeeld te geven: wij hebben een collega, die eens magiër-alchemist is geweest. Wanneer hij zich in die functie aan helderziende wil tonen, weet hij er niets beters op te vinden dan een punthoed met sterren en halve manen en een lang gewaad vol met allerhande runen, waarvan er meerderen nooit hebben bestaan, zodat hij, die bij zijn leven dergelijke gewaden nooit heeft gedragen, zich toont als een soort carnavalsfiguur, omdat hij zo de mensen het beste duidelijk kan maken wie en wat hij is. Nogmaals: mode is er bij ons niet. De meesten van ons zullen zich projecteren in de gestalte die zij tijdens hun laatste aardse leven hebben bezeten, waarbij - ik moet het toegeven - de ijdelheid ons er soms toe brengt ons toch in een wat jongere en mooiere uitgave te tonen dan die welke de onze was bij ons overlijden. Hopelijk is dit alles voldoende duidelijk, want ik zou over willen gaan tot de volgende vraag.

Vraag: Welke kosmische overwegingen liggen aan de alchemie ten grondslag en hoe zijn die uitgewerkt?

Antwoord: Ik veronderstel dat u hier bedoelt: overwegingen t.a.v. de kosmos. Want een kosmische overweging zou een alomvattende moeten zijn en deze komt in de alchemie natuurlijk niet tot uiting, daar een alomvattend begrip voor de mens onmogelijk is.

Kort en eenvoudig: de denkbeelden van de alchemie samenvattende, kun je stellen: Alles bestaat uit één kracht. De vormen waarin deze kracht optreedt zijn verschillend. Als indeling neemt men gemeenlijk de oude vijf elementen plus de materiële constructies. Het geheel kan dus zowel in de stof als in vormen van kracht of geestelijke kwaliteiten worden uitgedrukt.

Voorbeeld: met de term 'sulfer' kan bij de alchemisten worden uitgedrukt als aanduidende verschillende zwavelverbindingen die op aarde voorkomen, zuivere zwavel, bepaalde innerlijke krachten, relaties van het innerlijk met hogere krachten en onder omstandigheden zelfs nog voor een levensbewuste verbinding met de allerhoogste Kracht.

De alchemie heeft zich ontwikkeld vanuit een zuiver chemisch denken tot een filosofisch denken over de kosmos. De kern van de zaak is en blijft echter de stelling dat elke vorm van materie en kracht kan worden getransformeerd tot elke andere vorm van materie of kracht. Dat goud hierbij een hoofdrol speelt is begrijpelijk, daar goud voor de mens het meest kostbare metaal was. Maar toch blijkt de term goud eveneens symbolisch gebruikt te worden. Zo wordt het goud ook gebruikt om een toestand van besef aan te duiden die het menselijke te boven kan gaan, een soort van kosmische wijsheid.

Een albeheersend denkbeeld is verder het gelijktijdig werkzaam zijn in twee werelden. De alchemist is dus iemand die werkt in de materie en gelijktijdig werkt met de geest. Hij is gelijktijdig filosoof en werkman in het laboratorium. Door de samenvoeging van de erkenningen omtrent geestelijke werelden en de eigen wereld, is het, volgens de alchemisten mogelijk versmeltingen tot stand te brengen, waarbij de waarden van de bovenzinnelijke werelden in de menselijke wereld direct of indirect geuit kunnen worden en zo ten dienste komen te staan van degenen die deze krachten in zich gebonden hebben. Er is over dit onderwerp onnoemelijk meer te zeggen. Ik meen echter in het bovenstaande reeds enig antwoord op uw vraag gegeven te hebben.

Vraag: Is kleurenblindheid te genezen?

Antwoord: Dat is afhankelijk van de oorzaak. De kleurenblindheid kan aangeboren zijn. Dit betekent vaak dat de hersenen een afwijking vertonen, waardoor geen verbinding bestaat tussen optische zenuw- en kleurherinneringscentrum. Verder bestaan er vormen van kleurenblindheid en kleur-effectverschuiving, die te wijten zijn aan afwijkingen van de optische zenuw. Deze gevallen zijn niet te genezen. Kleurenblindheid kan echter ook voortkomen uit tekorten en afwijkingen van innerlijke secreties in het lichaam. Genezing is dan door behandeling met vitamines, juiste voeding en hormonen mogelijk.

Een laatste mogelijkheid tot genezing, die echter maar zelden een voldoende resultaat zal hebben is het z.g. leren kleuren zien. Hierbij worden primaire kleuren in verschillende samenhangen aandachtig gezien, terwijl zij gelijktijdig beschreven worden, tot associaties worden gevormd. Er ontstaat dan een soort tweede kleurherinnering. Bij het z.g. grijs-zien, een van de meest voorkomende vormen van kleurenblindheid, wordt de tint-waarneming op deze wijze dermate versterkt en worden aan de grijstinten dermate sterke associaties verbonden, dat men niet meer kan zeggen of de grijswaarneming plaats maakt voor kleurwaarnemingen, dan wel tot drager wordt van een kleurbesef. Op de duur is er sprake van een dermate juiste en scherpe kleurherkenning - vooral wanneer de vlakken iets groter zijn - dat voor de buitenstaander geen afwijking meer kenbaar is.

Vraag: Gaat het begrip 'tijd' in uw wereld verloren, tenzij men contact blijft behouden met de op aarde levende personen?

Antwoord: Tijd is bij ons persoonlijke tijd. Hierbij geldt dat bij verandering of uitschakeling van bewustzijn alle vorige herinneringen in volle scherpheid blijven bestaan. Wanneer een geest in slaap zou kunnen vallen, zo zou deze dus, onverschillig of sprake is van een rust van 1000 jaren of enkele minuten, voortgaan alsof deze pauze er niet was geweest. Onderbreking van actie wordt dus niet ervaren als verloop van tijd. Betreed je een andere wereld, dan ontstaat vaak een soort Rip van Winkle-effect. Die werkte een enkele nacht bij de aardmannetjes, maar in de tussentijd waren op aarde honderd jaren verstreken. Betreden wij een andere sfeer dan beleven wij daar vaak betrekkelijk weinig, zodat voor ons gevoel betrekkelijk weinig tijd voorbij gaat, ofschoon onze belevingen dan wel zeer intens zijn.

Keren wij nu in onze eigen sfeer terug, dan blijkt dat een ander in die wereld in dezelfde periode een zeer grote reeks van ervaringen heeft afgehandeld. Daar ervaringen voor ons identiek zijn met de persoonlijke tijdsbeleving, kun je stellen dat die ander dus in eenzelfde periode aardse tijd veel langer heeft geleefd dan degene die in de andere sfeer heeft vertoefd.

Tijdsbesef bestaat bij ons dus wel degelijk, maar is niet gebonden aan uiterlijke waarden. Dat is ook heel begrijpelijk, daar uw tijdsbesef in wezen ook niet aan uiterlijke tijd is gebonden, maar aan geestelijke en lichamelijke behoeften en gewoonten. Men zegt wel eens dat de meest juiste klok van de mensheid de maag is die immers altijd precies weet aan te geven wanneer het tijd is om weer eens te eten. U kent nu eenmaal de omwenteling van uw planeet en de daarmee gepaard gaande afwisseling van licht en donker. De mensen hebben daar hun leven naar in moeten delen. Langzaam maar zeker kwam men zo tot de 24-uursdag, de kalender van 365 dagen. De mens leeft in een wereld met een dermate precieze en intense tijdsverdeling, dat hij op de duur zijn innerlijke belevingen aan deze uiterlijke maatstaf is gaan toetsen.

Maar op het ogenblik dat de mensen intens bezig zijn of een intens verlangen kennen, blijkt dit uiterlijke besef van tijd opeens niet meer te kloppen.

Twee verliefden staan volgens eigen begrip net 5 minuten met elkaar te praten, vóór zij naar binnen zullen gaan. En daar komt de boze vader naar buiten en informeert wat zij de laatste drie uren in dat portiek hebben uitgespookt... Mogelijk kunt u zich iets dergelijks herinneren, waarbij iets voor u maar vijf minuten scheen te duren, maar het voor anderen heel wat langer was - ook volgens de klok. Wanneer u op kantoor vroeg weg wilt, omdat u een afspraak hebt, of er een voetbalwedstrijd op de tv. komt, kijkt u op de klok. Het is vijf minuten voor de tijd dat u mag gaan, u doet dus het een en ander en wanneer u volgens uw besef al meer dan vijf minuten bezig bent geweest, kijkt u weer op de klok en het is pas 4 munten voor de tijd.

Ook uw tijdservaren is dus niet zo zeer gebonden aan de klok, als u wel denkt. Maar bij ons valt de externe factor weg, waardoor het sterk persoonlijke effect van tijdservaren veel sterker op de voorgrond treedt. Bij ons treedt na enige tijd intensiteit steeds meer in de plaats van een veelheid van beleven. Wij krijgen te maken met een wereld die steeds meer erkende aspecten bevat, maar door ons steeds meer benaderd wordt als eenheid; zo benaderen wij langzaam maar zeker de eeuwigheid. Er bestaat dus geen werkelijke correlaties tussen uw tijd en onze tijd, daar de externe mogelijkheid tot een vaste tijdsindeling te komen ontbreekt. Wel zullen kort na de overgang de mensen vaak nog proberen het aardse tijdsschema op hun belevingen toe te passen, waarbij echter al snel grote discrepanties ontstaan t.a.v. het aardse tijdsverloop, omdat ook voor hen het gevoel van tijd bepaald wordt door het aantal belevingen, niet door het voorbijgaan van een vastgelegd aantal tikken van een klok.

Vraag: Is het bij incarneren dan wel mogelijk een juiste incarnatie te verkrijgen, zodat je niet in een geheel verkeerde tijd terecht komt?

Antwoord: Stel dat u staat voor een bord met 1000 knoppen. U mag en kunt alleen drukken op de knoppen die verlicht zijn. Stel verder dat zij oplichten in 4 verschillende kleuren en dat u bijzonder van blauw houdt. Zult u dan verkeerd indrukken, of zult u inderdaad de verlichte knop nemen die blauw licht geeft en dus uw voorkeur heeft? Op dezelfde wijze gaat het ongeveer met incarneren: er zijn een aantal mogelijkheden, je reageert daarop en wel volgens mogelijkheid en voorkeur. Wie geconcentreerd wacht op de hem bevallende mogelijkheid, ervaart dit als een enkele beleving, zodat er voor hem in feite geen tijd voorbijgaat.

Het is dit laatste aspect, dat onze houding bepaalt t.a.v. abortus, de pil e.d. Tegen de pil hebben wij geheel niets, tegen abortus alleen onder bepaalde omstandigheden, maar zeker niet in de eerste periode van de zwangerschap. U kunt nu wel begrijpen waarom deze dingen voor ons betrekkelijk onbelangrijk zijn. In tegenstelling tot het Vaticaan, waar men zich weert tegen de pil als de duivel tegen een wijwatervat, mogelijk omdat deze heren het ding zelf toch niet hoeven te gebruiken. Dergelijke dingen zijn voor de geest eenvoudig niet zo belangrijk, omdat tijd in de stoffelijke zin van het woord voor de geest niet belangrijk is. Indien je geconcentreerd bent is wat op aarde 500 jaren duurt, slechts één tel voor de geest.

Vraag: Is het dan niet waar, dat je zelf je ouders uitzoekt?

Antwoord: Indien je voldoende bewust bent, zo doe je dit wel. En wanneer je wat minder bewust bent, let je minder op de ouders dan op de incarnatiemogelijkheid. In welk geval je je vaak vergist, omdat je afgaat op de sfeer die op het ogenblik van de bevruchting bestaat - vaak een zeer enthousiaste - terwijl je geen rekening houdt met bijkomstigheden. Het gevolg is dat je ergens terecht komt, waar je je niet bepaald thuis voelt. Dit herhaalt zich mogelijk, tot je leert dat het belangrijk is rekening te houden met de sfeer van de omgeving. Maar zelfs dan zul je als geest niet zeggen: Ik moet als ouder bepaald tante Klaar en ome Daan hebben. Dat komt alleen voor wanneer er reeds banden bestaan met deze beiden of een van hen, zodat dan reeds voor de incarnatie sprake is van een afgestemd zijn, waardoor reeds voor de bevruchting zelfs een contact tot stand kan komen dat in de stof dan al dan niet erkend kan worden. Hopelijk trap ik hier niemand op de tenen, die denkt: Het is toch zo heerlijk, dat dat kindje mij juist heeft uitgezocht. Dit is natuurlijk mogelijk, maar de waarschijnlijkheid spreekt dat tegen.

Vraag: Is het leven in uw wereld zo zonder tijdsbewustzijn niet erg frustrerend?

Antwoord: Meent u niet, dat leven in een wereld waar je op tijd de tram, de trein moet halen, werken, slapen enz. in wezen heel wat meer frustrerend werken zal? Zo zien wij het tenminste.

Vraag: Wat doen in uw werelden degenen die geen deel uitmaken van groepen als uw Orde, of behoren tot de zeer gevorderden, die aan het menszijn ontstegen zijn? Ik doel niet op degenen die in een duistere sfeer moeten vertoeven, doch op de doorsnee mens die als een fatsoenlijk mens geleefd heeft, een ontwikkeld mens die bewust weinig kwaad gedaan heeft?

Antwoord: Het eerste en het laatste is niet noodzakelijk identiek. Heel wat mensen die volgens zichzelf en anderen heel fatsoenlijk zijn, zouden zich kunnen realiseren - wanneer zij het maar durfden - dat zij heel wat kwaad doen, omdat zij zo fatsoenlijk willen zijn.

Wat doen de door u bedoelde entiteiten bij ons? In de eerste plaats hebben zij contact met elkaar, zij praten met elkaar, zij leren van elkaar. Soms gaan zij ook leren door contact te zoeken met hogere geesten. De mogelijkheid hiertoe bestaat. Zij kijken misschien ook eens, hoe het er op de aarde bij staat. Verder doen zij mogelijk niets, tenzij een enkeling die een goede bui heeft, eens ergens spook gaat spelen, gewoon als een grapje. Sommigen zitten inderdaad alleen maar te zitten. Maar dat verveelt snel. Zij kijken dan naar de wereld, menen dat daar allerhande interessante zaken aan de gang zijn, incarneren en hebben meestal later spijt daarvan als haren op hun hoofd.

Vraag: Is het met een leertijd in de geest dus mogelijk steeds verder op te schieten dan men in de laatste incarnatie was?

Antwoord: Demogelijkheid hiertoe heb je altijd. Of het ook gebeurt ligt geheel aan jezelf. U kunt echter nimmer een algemene regel stellen voor reeksen van geheel differente persoonlijkheden met geheel afwijkende ontwikkeling.

Vraag: Men is geneigd het bestaan in de stof met het woord leven te betitelen. Wat na de overgang is, noemt men dan dood. Volgens de bijbel moet Jezus eens gezegd hebben: laat de doden de doden begraven. Wijst dit er niet op dat wij de zaak net zo goed om kunnen draaien en denken, dat wij nu dood zijn en pas na de dood werkelijk tot leven kunnen komen?

Antwoord: U wekt in mij met deze vraag nogal wat voor de mensen niet bepaald vleeiende denkbepelden. Er lopen inderdaad nogal wat levende lijken rond op aarde. Maar ik geloof dat leven een kwestie is, die geestelijk moet worden gezien, ook in het kader van het evangelie. De doden begraven hun doden. Dat is logisch: die mensen hebben geen geestelijk leven, zij denken dat zij alles kwijt zijn en bergen de resten zorgvuldig op. Je kunt het hen niet kwalijk nemen, maar de levenden weten dat er een voortdurend contact bestaat tussen alle leven, zodat dat, wat men dood noemt, in feite niets anders is dan een vormverandering. Voor hen blijft het leven gewoon voortgaan. Zij zeggen zelfs niet: ik ga dood in de zin van: voor mij is alles afgelopen. Zij zeggen: Ik ga nu verder met leven op een andere manier. Ik kan mij voorstellen dat iemand met geestelijk inzicht op zijn sterfbed zegt: Kinderen, het ga jullie goed, want ik moet gaan emigreren. Want dat is het in feite: overgaan naar een andere wereld.

Indien je geestelijk voortdurend verder blijft streven en harmonieën kent, zul je de dood van de reïncarnatie ook niet kennen: want weer incarneren is dan niet noodzakelijk. Dan ontkom je zelfs aan het steeds weer begraven zijn in stoffelijke beperkingen.

Jezus heeft naar ik meen uiteindelijk bedoeld: Indien jullie mijn weg gaan en leven in harmonie met de Vader en alle bestaan, zoals ik dit doe, zul je nooit meer terug hoeven te keren op aarde, daar je dan zó met alles harmonisch bent, dat er geen einde meer is aan je mogelijkheden en ook een vlucht terug naar de stof niet meer noodzakelijk is. Zo zult gij de tweede dood niet sterven.

Vraag: Hoe komt het dat je je van vorige levens niets meer herinnert?

Antwoord: De mens heeft te maken met hersenimpulsen en lichamelijke reacties die dermate sterk zijn, dat zij alle geestelijk weten in hem totaal plegen te overschaduwen. De slaaperiode kan hierbij een uitzondering vormen, maar daar staat dan weer tegenover dat belevingen en erkenningen tijdens de slaap maar zelden juist zijn, zelfs wanneer het om enkele fragmenten gaat die naar het waakbewustzijn kunnen worden overgebracht.

Ons bleek dat de incarnerende geest in het zich vormende lichaam wel degelijk een deel van zijn eigen bestaan en beleven pleegt vast te leggen, zo goed als de geest soms bepaalde manipulaties met de chromosomen uit kan halen. Dit laatste betekent niet dat geheel nieuwe mogelijkheden in het lichaam kunnen worden gelegd, maar wel, dat bepaalde erfelijke eigenschappen kunnen worden versterkt, terwijl andere kunnen worden afgezwakt. Met een besef van verleden, dat ook in de hersenen ligt, komt de nieuwe wereldburger aan de poorten van het leven aan op het ogenblik van de geboorte.

Die geboorte is een enorme gebeurtenis, die ook lichamelijk een zeer grote shock betekent. Mogelijk weet u reeds dat door een shock de mensen ook in het dagelijkse leven hun geheugen kwijt kunnen raken, wat dan totale of gedeeltelijke amnesie heet. Iemand die uit zijn veilige geborgenheid opeens op een pijnlijke wijze naar buiten wordt geperst en dan bovendien opeens zelf moet gaan functioneren, krijgt zeker een enorme reeks indrukken te verwerken. Denk alleen maar eens aan de noodzaak adem te gaan halen. Voor je blauw aanloopt, heb je je eerste pak slaag al te pakken. Dit gebeuren is zo ontstellend, dat hierdoor bijna alles wat zich in de hersenen aan herinneringen bestond, eenvoudig wordt weggedrukt. Een deel ervan blijft nog bereikbaar in het onderbewustzijn. Zover nog enige, zij het verzwakte, herinnering bij het kind aanwezig is, wordt deze overspeeld door de steeds scherper wordende en steeds meer vorm krijgende indrukken uit de wereld buiten het ikje.

Het deel van de herinneringen dat naar het onderbewustzijn verdrongen was, kan soms op latere leeftijd naar voren komen, terwijl de herinneringen die nog in het waakbewustzijn bleven, in de jeugd een grote rol plegen te spelen, wanneer het gaat om fantasiespelletjes. Het geheel van dit proces is bovendien nuttig. Denk u eens in wat er voor spanningen en vergissingen zouden ontstaan, wanneer je je als kind het geheel van je vroegere leven kon herinneren en je rechten, bezit, enz. enz. zou willen terug hebben. Daarom lijkt mij, dat dit geboortetrauma voor de mens nuttig en voor de bewustwording zelfs zeer wenselijk is.

Vraag: In het boek "Van Chaos tot Harmonie" stellen Joan en Mary Henschel dat de degeneratie van het menselijk geslacht zowel stoffelijk als geestelijk, veroorzaakt is geworden door eeuwenlange overtreding der kosmische wet, waaraan het verkeer tussen de seksen van nature onderworpen is. Hoe ziet u dit?

Antwoord: De enige kosmische wet die ik in dit verband ken luidt dat alle leven de neiging heeft zichzelf te continueren, terwijl al het bestaande eveneens de neiging heeft zichzelf in stand te houden. Het door u bedoelde boek is overigens zeker niet zo gek. Men heeft getracht alles wat bekend is omtrent harmonie en harmonische factoren, tot muziek toe, samen te brengen op het enige punt dat kennelijk voor de schrijfsters het belangrijkste was: het seksuele. Overigens ben ik van mening, dat deze overtrokken benadering van juist dit ene punt volgens de regels van de schrijfsters zelf een overtreding van een kosmische wet zou moeten worden genoemd.

Ik ben het dus niet geheel eens met hetgeen wordt gesteld. Wel ben ik van mening dat mensen die bewust nageslacht voort willen brengen, hierbij rekening zouden moeten houden met hun eigen type, de daarmee bestaande harmonische typen en zelfs astrologisch zouden moeten uitrekenen op welk ogenblik de bevruchting plaats zou moeten vinden. Maar niet al te precies, want dan wordt het geheel dermate steriel, dat het alle attractiviteit verliest en daarmee ook stoffelijke tekorten zou kunnen veroorzaken voor de wordende vrucht - ik baseer mij hierbij op een uitspraak van dezelfde Henschels.

De schrijfsters stellen dat de mens degenereert. Maar ik stel dat hij weliswaar bepaalde kwaliteiten verliest, maar daarvoor weer andere kwaliteiten en mogelijkheden wint.

Wij moeten niet alleen maar zeggen, dat de mens vroeger zo hoog en zo goed was. De oermensen waren ook niet alles. En ofschoon er in deze dagen weer steeds meer mensen komen die zich kennelijk liever als oermensen gedragen, kan ik er niet toe komen dit als een kenmerk voor een regeneratie van het menselijke ras te beschouwen.

Ik ben het dus niet eens met de stelling dat juist een overtreding van kosmische wetten een degeneratie van de mens zou hebben veroorzaakt. Ik ben verder van mening dat je werkelijke kosmische wetten niet kunt overtreden, daar zij eigenschappen zijn van de gehele schepping. Wat overtreden kan worden zijn ten hoogste interpretaties van kosmische wetten die, daar zij slechts een deel van de werkelijkheid en werkelijke mogelijkheden omvatten, wel overtredingen mogelijk maken, maar gelijktijdig daardoor ook niet bindend zijn.

Wel kan ik het eens zijn met de schrijfster in zake van de seksualiteit, wanneer zij stellen dat er een andere benadering hiervan gewenst is. Ik meen dat de voortbrenging van nageslacht een gewilde en bewuste daad dient te zijn en geen toeval. Ik ben van mening dat, ofschoon de seksualiteit als zodanig onverbrekkelijk met de voortplanting verbonden is, deze toch niet gezien mag worden als alleen daartoe bestemd. Ik zou de zaak eerder nog om willen keren en stellen dat de voortplanting een bewuste daad dient te zijn, waarvoor wij bij uitzondering bewust van de seksualiteit gebruik maken, die echter daarnaast ook een andere, organisch en psychisch zeer belangrijke functie in het menselijke leven vervult, ook zonder dat er van nageslacht sprake hoeft te zijn.

Waaruit moge blijken dat ik het zeker niet geheel eens ben met hetgeen in een overigens belangwekkend en vele interessante feiten bevattend boek is gesteld door de schrijfsters, die overigens nog pamfletten en een drietal andere boekwerken op hun naam hebben staan. Wat de teruggang van de mensheid betreft: Daar elk dal door een top wordt gevolgd in de ontwikkeling en elke top door een dal, kan de schijnbare teruggang gelijktijdig een voortgang in de richting van de algehele ontwikkeling betekenen.

Waarmee ik mijn bijdrage aan deze bijeenkomst moet beëindigen. Sta mij nog toe op te merken, dat uw vragen ons een eindje dichterbij hebben gebracht bij een volgend jubileum. Binnenkort hopen wij de 10.000ste behandeling van het vraagstuk der reïncarnatie in uw taal te kunnen vieren.

Ik dank u voor uw aandacht.

TWEEDE GEDEELTE VAN DE AVOND

Goedenavond, vrienden.

In de korte tijd, die ons nog ter beschikking staat, moet ik trachten alle resterende vragen af te handelen. Ik zou dan ook graag onmiddellijk met de volgende vraag beginnen.

Vraag: Is natrium in de voeding voor eenieder nadelig voor de gezondheid, of is dit een persoonlijke kwestie?

Antwoord: Op zich heeft elk levend organisme, dus ook de mens, een zekere hoeveelheid natrium nodig. Ik doel op zoogdieren. Het nadeel van een overmatig natriumgebruik is een te sterke binding van te veel water in de weefsels. Dit betekent een belasting voor het hart, terwijl bovendien verzwakking van de weefsels het gevolg kan zijn. Regelmatig teveel zout gebruiken pleegt voor de nieren gevaarlijk, althans schadelijk te zijn, terwijl het voorkomen van gal en nierstenen hierdoor bevorderd kan worden.

Vraag: Bahá'í's profeet verkondigde dat hij de nieuwe wereldleraar was. Gaarne uw commentaar.

Antwoord: Baha'u'llah heeft niet letterlijk gezegd dat hij de nieuwe wereldleraar was, maar gesteld: Als nieuwe leraar voor de wereld verkondig ik u de eenheid van alle geloof. M.i. heeft hij een vernieuwing gebracht die voor deze tijd noodzakelijk en buitengewoon nuttig is. Ik beschouw hem echter niet als een wezenlijke nieuwe wereldleraar in de zin, waarin dit woord in deze en theosofische kringen wel wordt gebruikt: als aanduiding van de grote krachten die eens per aera op aarde belichaming zoeken en de mens de weg tonen, langs welke wij in de komende tijd mogelijk een maximale geestelijke bereiking zullen vinden.

Vraag: Hij ontkende volgens zijn volgelingen de reïncarnatie.

Antwoord: Hij is mogelijk volgens zijn leerlingen een felle bestrijder van het geloof hierin, maar deed zelf nooit een uitspraak hierover. Volgens de aanvaarding die hijzelf geeft t.a.v. het geheel der op aarde bekende openbaringen, waaronder de Zend-Avesta, hindoeboeken, naast koran en bijbel, moet ik echter wel aannemen, dat hij dit geloof in de wedergeboorte op aarde niet kan verwerpen, tenzij hij een deel van de heilige boeken, die hij zegt te aanvaarden, eveneens zou verwerpen. Ik neem dus aan dat hij gemeend heeft aan dit aspect niet te veel nadruk te moeten geven - gezien de wijze, waarop mensen op dit denkbeeld reageren in positieve zowel als negatieve zin, zeker niet onverstandig. Gezien de meer orthodoxe religieuze achtergronden van het merendeel van zijn volgelingen, kan ik echter best begrijpen, dat zij een 'niet noemen' als een uitdrukkelijke verwerping hebben geconstrueerd. Een verschijnsel dat wij overigens meer zien.

Ik wil u erop wijzen dat in het christendom de reïncarnatie verworpen wordt, ofschoon zowel in het oude testament als in bepaalde uitspraken van Jezus implicaties zijn gelegen, die op zijn minst doen denken aan de mogelijkheid tot reïncarnatie. Zeker is, dat meerdere malen wordt gesproken over een mogelijk weer verschijnen van bepaalde figuren op aarde. Vraagt men niet iemand zelfs: Zijt Gij Elia, die tot ons teruggekeerd is? Dat dit door geloofsverkondigers van meer strikt georganiseerde geloofsvormen wordt weggepraat, is voor mij overigens heel begrijpelijk: mensen, die menen meerdere levens de tijd te hebben, zijn niet zo volgzzaam en ijverig, en zijn zeker niet zozeer geneigd nu veel te betalen voor iets, wat zij in een volgend leven mogelijk beter en voor niets kunnen krijgen.

Vraag: De jeugd is hier op het ogenblik nogal in geïnteresseerd. Denkt u dat dit een blijvende belangstelling zal zijn?

Antwoord: Ik geloof dat dit een modeverschijnsel is, wat in dezelfde mate volgens mij ook kan gelden voor bewegingen als 'the Jezusmovement'. Hetzelfde geldt voor de lange tijd zeer intense, maar nu reeds enigszins tanende belangstelling voor de leringen van bepaalde Indische meesters en leraren. Ik meen dan ook niet, dat wij hier moeten spreken van een blijvende ontwikkeling. Wel meen ik dat de belangstelling voor Bahai en voor de vele andere geloofsvormen in de toekomst kan bijdragen tot een groter begrip voor de werkelijke waarheid, die niet binnen de termen van een enkele geloofsbelijdenis of theologische termen te vangen is. Een waarheid die geleefd kan worden met iedereen en door iedereen en niet in een ceremonieel, een eis tot gehoorzaamheid of een ritus te vangen is.

Hebt u nog verdere vragen? Neen? Dat is dan een grote vreugde, want een mens die geen vragen meer heeft, weet op dit ogenblik althans alles, wat hij voor zich en zijn geluk van node heeft.

Indien u mij toestaat hierop nog even voort te gaan ...

Vraag: Ik zou nog even iets willen en vragen en wel over de plaats waar Johannes de Doper wordt gevraagd, wie hij was en deze naar ik meen antwoordde, dat hij Elia was, die wedergekomen was. Is daar wat van aan?

Antwoord: Dit staat niet in het evangelie. U baseert waarschijnlijk uw vraag op Johannes 1. 21 tot 25. Men vraagt daar aan Johannes de Doper, of hij Elia is. Hij ontkent dit, waarop men hem vraagt waarom hij dan doopt, daar hij Elia noch Christus is.

In het z.g. apocriefe evangelie van Bartholomeus komt overigens een wat andere versie voor, waaruit men eerder op zou kunnen maken dat er enige relatie is tussen Johannes de Doper en Elia. Maar ook hier staat niets vast.

Kortom: Johannes ontkent en wanneer later door enkele farizeeën aan Jezus wordt gevraagd, of hij dan misschien de wedergekomen Elia is - wat niet in de erkende evangeliën vermeld wordt - zo antwoordt hij volgens een apocrief geschrift eveneens, dat hij dit niet is. Wel zegt Jezus volgens dit verhaal, dat hij was, voor Elia was. Wat dus zou kunnen wijzen op een vroegere incarnatie.

Naar ik hoop is dit voor u voldoende. Ik zal u dus de gelegenheid geven mij nogmaals te interromperen en ga verder met mijn slotwoord.

SLOTWOORD

Wanneer wij alle vragen beantwoord vinden die voor ons belangrijk zijn, dan denken wij op een dergelijk ogenblik dat wij nu werkelijk geheel niets meer te vragen hebben. Eerst wanneer wij bedenken wat wij gehoord hebben en ons verder bezig houden met de ontvangen antwoorden, ontstaat in ons opnieuw de onvrede met hetgeen wij weten. Dan beginnen opnieuw vragen in ons te rijzen.

Vreemd genoeg zijn er heel wat mensen, die denken dat het stellen van vragen en dus ook vraagavonden als deze overbodig zijn. In wezen zijn zij dit zeer zeker niet. Het gaat er niet zozeer om dat de mens steeds weer antwoord kan krijgen op zijn vragen, hoezeer dit bv. de schijnbare bedoeling van bijeenkomsten als deze is. Het belangrijkste is, dat een mens de gelegenheid krijgt om zijn vraag te stellen, dat hij een mening kan horen over een onderwerp waarin hij geïnteresseerd is, of waarover hij reeds een mening heeft. Het is voor de mens belangrijk op deze wijze een contact te verwerven met een denkwereld die van zijn eigen wereldvoorstelling en kennis verschilt, dat hij hierdoor de gelegenheid krijgt bepaalde zekerheden die hij in zich vermoedt, bevestigd te zien of ontkend te weten.

Het zoeken naar feiten, verklaringen, waarheden, is een deel van de gehele levende beschaving, de vorm van leven en streven, die zowel alle geest als alle mensen omvat. Wij vragen, omdat wij weten, dat wij niet volledig zijn, om onze onvolledigheid aan te vullen, het tekort dat wij in ons vermoeden, weg te werken en zoeken zo voortdurend naar antwoorden en verklaringen, tot volgens ons besef het onbekende tot deel van onszelf is geworden. Eerst wanneer wij alle dingen kennen en in onszelf alle dingen weten, hebben wij het gevoel, dat wij compleet zijn. Maar zelfs dan zullen wij nog moeten leren, alles wat wij beseffen ook bewust te beleven.

Indien u het mij vraagt, is het voor de mens vaak beter de dingen te beleven, dan ze te kennen. Het is vaak beter in jezelf waarheden te voelen en te doorleven, dan deze of andere waarheden voor anderen op een aanvaardbare wijze te kunnen formuleren. Formulering zonder gevoel is waardeloos, een gevoel dat niet geformuleerd kan worden echter, voert op de duur toch tot een meer bewust erkennen, waarin uiteindelijk ook een formulering mogelijk zal worden.

Alle vragen die je stelt aan jezelf, aan de wereld, zijn voor jou belangrijk, omdat je daarmee duidelijk maakt, waaraan je eigen gebreken wijt, hoe je eigen onvolledigheden toch innerlijk erkent of aanvoelt.

Wanneer je vraagt, zoek je ergens naar besef en zekerheden. Wanneer de mensen ons vragen stellen over geloof of reïncarnaties, zo zoeken zij een zekerheid die zij in zich nog niet bewust bezitten. Maar in wezen zoekt men volgens mij toch niet zozeer naar een werkelijke en algehele zekerheid, dan wel naar de zin en betekenis van je eigen wezen, je eigen leven. Je zoekt naar de zin en betekenis die moet worden toegekend aan datgene wat je bewust bent.

Het is dit waartoe alles weer voert, dat, wat voor de mens steeds weer het meest belangrijke is: de erkenning van jezelf, de erkenning van jezelf als deel van een geheel, de erkenning van een geheel als zijnde iets wat mede jezelf omvat, maar gelijktijdig open staat voor jou en je besef, zodat je deel kunt hebben aan alle dingen.

Wanneer wij de grenzen van onze eigen beperktheid overschrijden, en zo komen wij hiertoe, zo doen wij dit eerst, omdat wij hebben durven vragen, omdat wij gezocht hebben naar waarheid en verklaringen voor alles wat ons beweegt, voor alles waarmee wij geconfronteerd werden in vele werelden en levens.

Wij kunnen deel hebben aan het geheel, wij kunnen de waarheid omtrent onszelf en het leven eerst aanvaarden en leren kennen, wanneer wij de grenzen van menselijke redelijkheid en logica overschreden hebben.

Ons ontwaken tot de uiteindelijke werkelijkheid van het leven en de uiteindelijke zin van ons bestaan wordt eerst mogelijk, wanneer wij zijn binnengedrongen in een wereld waarin niet meer formulering en feiten belangrijk zijn, maar het besef van alle gebeuren in onszelf en erkenning van alles wat hiermee verbonden is buiten onszelf. Eerst dan komt er een ogenblik dat wij het geheel van onze vragen waarlijk beantwoord weten en geen nieuwe vragen meer in ons kunnen rijzen. Er ontstaat een toestand waarin je jezelf vervuld meent te weten, waarin geen scheiding meer gemaakt wordt tussen ik en wereld. Een ogenblik, waarin wij schijnbaar onszelf verliezen en alle belangrijkheid en schijnbare verrijkingen van geest te niet zien gaan.

Maar dit is ook het ogenblik waarop voor ons de volheid der totale kosmos kenbaar wordt. Het is een gebeuren waarin het geheel van onze gevoelens en al onze erkenningen ons voortdurend weer doen beleven en gelijktijdig als begrip duidelijk weten te maken, wat de levende Kracht is waaraan wij ons bestaan ontleenen. Sommigen noemen deze toestand van vredige en toch volbewuste versmelting met het Al, Nirwana, anderen noemen het hemel, uiteindelijke bereiking, hoogste bewustzijn, de naam ervan lijkt mij onbelangrijk. Belangrijk is slechts dat wij dan innerlijk weten en buiten ons gelijktijdig erkennen, dat wij onze bestemming hebben bereikt, dat het doel van ons bestaan is vervuld, dat er een einde is gekomen voor ons aan alle verdeeldheid, angst, aan alle zoeken en zelfs aan alle behoefte tot formuleren.

Ik hoop, dat u mij deze korte oratie zult willen vergeven. Ik zal nu overgaan tot het slotwoord, dat, zoals gebruikelijk te doen, ook op deze avond improviserend zal worden gegeven, namelijk door een kort improviseren op een drietal door uzelf te stellen woorden.

Voorstel: Parel. Kennis. Eenheid.

Dank u.

Wij kunnen dan zeggen, dat de parel der wijsheid voortkomt uit de eenheid van alle kennis. Of, om het anders te zeggen: Synthese is de moeder der wijsheid. Ik zal nu trachten met deze woorden iets voor u op te bouwen.

Parel, die verborgen ziekelijk groeiende matglanzende bol.
Parel, sieraad en ziekte tegelijk.

Kennis, groeiende uit het verborgene, openbarende zich in de wereld, sieraad van het menszijn en ziekte van de mensheid tegelijk.

Eenheid, vrede, kennis en erkennen al tezamen, zijn niets wanneer niet ene naam en ene kracht het al tezamen vat.

Wanneer het weten, de kennis, de wijsheid samengroeien, wordende tot werkelijkheid, waarin het ik bestaat, waarin het zelf zijn daden geleidt en bepaalt, als ook zijn handelingen.

Dan eerst komt het ogenblik dat alle hemelen zingen, dat de waarheid is geboren, geopenbaard door alle ruimte, geopenbaard boven alle tijd.

Daar, waar de wijsheid en de kennis samenkomen, wordt de parel van het leven tot sieraad aan des hemels troon en daar begint de eeuwigheid.

Ik hoop u met deze korte improvisatie, erkennende dat zij in vele opzichten tekortschiet, toch iets te hebben doen erkennen en gevoelen van het denken en leven, zoals ik dit heb leren zien en ervaren. Althans voor mij is gebleken, dat slechts door een synthese, die alle kennis en wijsheid tot een enkele waarde in het Ik maakt, werkelijke bereikingen mogelijk zijn.

Hiermede moet ik dan onze bijeenkomst besluiten. Ik dank u, mede namens mijn collega, voor de ons gestelde vragen en de ons door u steeds weer verleende aandacht.

Ik wens u allen een goedenavond.

d.d. 30 juni 1972

N B

De laatste vrijdagavondbijeenkomst van het verenigingsjaar vindt plaats op 28 juli, zodat met nr. 46 de jaargang volledig zal zijn.